

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Anna Carreras Aubets

Presències

Ella està sola al despatx. Ell arriba a casa i percep la seva absència. I no ho entén, perquè ella no fa ni vint-i-quatre hores que n'ha marxat, d'aquell espai. Les cases, de vegades, custodien presències. Ell deambula pel passadís com un espectre. Sap que ha d'estendre la roba, fer-se el dinar i reposar una estona. Tot va començar al pavelló de terminals. Tenien tota la vida al davant. Ella, fora de si, va pensar que volia seguir així, desertant codis, fins que les gavines fossin mamífers. La natura ensenya que, si et descuides, la vida s'obre pas. Ells són fanalets. No cal que vagin de la mà perquè la ciutat els noti, a ells i al seu vincle. Com dos punts de llum, caminen amb pas ferm pensant que, potser, només potser, es desitgen una mica. Els malucs d'ella són els enviats i treballen per ell. Perquè ella el recordi cada vegada que s'asseu, s'estira o porta massa temps dreta. La nit d'ell és plena d'ella. Un dia ell li farà un jaç amb falguera. Els cossos tenen memòria, com les pàgines d'un llibre dedicat per matar dos fantasmes d'un tret. Ell li diu a ella que l'estimaria fins a l'extinció de les espècies, que li trencaria la cara amb amor conspirat, que li menjaria la boca sempre, sempre, sempre i que l'agafaria tan fort que els Pirineus es ruboritzarien. Ella ja no se sent un moble perquè ell li ha despertat el cervell ben moblat que tenia latent. L'un per a l'altra són la revifada que venç al dolor i bufa aire nou. Si han de ser un pont entre solituds, que sigui el Golden Gate. Ella l'observa i li diu que la seva mirada li recorda a algú. Ell, després d'uns instants, salta i li diu: "M'assemblo a tu."

EDITORIAL

Balanç positiu de Joe Biden

El president nord-americà, Joe Biden, compleix aquesta setmana cent dies en el càrrec i ho fa potent celebrar, en aquest curt espai de temps, uns quants èxits, però, sobretot, amb la sensació d'haver començat a revertir ben aviat algunes de les desastroses polítiques del seu antecessor, Donald Trump. Segurament el primer gran èxit de Biden és, amb la pandèmia, haver assolit el nombre de 200 milions de nord-americans vacunats, una promesa dels primers dies de mandat que, d'entrada, va semblar agosarada. Tot plegat acompanyat d'un pla econòmic de rescat de gairebé 2.000 milions de dòlars que ha de servir per treure el país de la crisi pandèmica.

Biden també ha reeixit en haver tornat els Estats Units al multilateralisme que tant havia criticat Trump. Potser el pas més important és el protagonisme i l'empenta a la cimera pel canvi climàtic celebrada ara fa uns dies, en què el nou president va escenificar el retorn del país als postulats científics i a la necessitat de lluitar fermament contra la crisi climàtica. En política internacional, Biden també ha sabut reduir les tensions amb la Xina i ha donat mostres de voler redreçar els tractes amb l'Iran refent el pacte sobre l'energia nuclear que Trump va abandonar. Queda l'escull de les relacions amb Rússia, sempre difícils per la deriva autoritària del president Putin. Final-

ment, cal celebrar el reconeixement del genocidi armeni, que posarà més difícil la col·laboració amb l'aliada Turquia.

Malauradament, no tot és positiu en aquests cent dies i Biden, que ha recuperat el tracte tradicional amb la premsa i ha abandonat les xarxes socials que tant agradaven a Trump, ha topat amb la crisi migratòria a la frontera amb Mèxic –agregada pel desmantellament de les institucions d'acollida fet per l'anterior president– i també amb la qüestió de les armes, amb tirotejos massius. Qüestió espinosa als EUA que requereix decisions importants i que Biden sembla disposat a tirar endavant.

La foto

El Brasil voreja els 400.000 morts de Covid-19, una xifra terrorífica que assenyalava el president Bolsonaro i que ha obligat a excavar milers de tombes com aquestes de São Paulo ■ EFE

La frase del dia

Joe Biden

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

“Serem un arsenal de vacunes per a altres països, igual que vam ser l'arsenal de democràcia durant la Segona Guerra Mundial”

Keep calm

Ja coneixíem l'abast fenomenal de l'obra de Joan-Lluís Lluís, una de les veus narratives més interessants i sòlides de la literatura catalana, que ens ha explicat històries fantàstiques i relats atàvics, mitologia aplicada, ucronies contemporànies, i que ha fet uns deliciosos, intel·ligents exercicis d'estil. Ara, però, tenim la sort de comptar amb un llibre nou i, als ulls dels que ho volen tenir tot encapsulat, sorprenent, una circumstància que ens hauria de fer pensar en el transvasament dels gèneres i en la capacitat de l'escriptor per tocar totes les tecles. També les de la poesia. La incursió de Joan-Lluís Lluís en aquest

Poemes que esclaten

Josep M. Fonalleras

terreny pedregós i de difícil accés és un poemari subjugant (*Salives*, de la col·lecció Jardins de Samarcanda d'Eumo i Cafè Central) que, com ell mateix va dir en la primera de les presentacions, a l'Ateneu 24 de Juny de Girona, l'endemà de Sant Jordi, és un viatge a través del desig, de la seva presència erotitzant i elèctrica, de les absències doloroses. Com va dir Alexandre Brandão, un poeta brasiler que em va fer conèixer Josep Domènech Ponsatí, “jo no soc poeta, fet que no m'impedeix d'escriure poesia”. Es podria aplicar a Joan-Lluís Lluís, perquè en aquest recorregut del “gemec que ens engolia” al “meu afany de saliva”,

de la foscor de l'ànima que és “carn, pus, oblit”, de la indiferència, a l'esclat del moment, hi ha poesia, que també es pot llegir com un camí de coneixement, com una travessia, com un clam i una ofrena. Hi ha poesia que es construeix amb delicadesa i amb ferocitat, amb un treball lent, d'anys de dedicació, una història de versos memorables, d'arravataments confessats i de plàcids encadenaments que formen una biografia de la veu poètica que s'esquera i exulta. El relat del desig, de l'absència i el dolor, de l'oli que n'engreixa la pervivència. No en diguin poeta, si no volen, això és igual: diguin-ne poemes que esclaten.